

*Sport welke moed, beleid —
en een helpende hand vraagt*

haar aan; hij wenschte zichzelf geluk, dat hij indertijd zijn liefde geheim had gehouden voor de vrouw, die het hooge en mooie gevoel in hem had opgewekt. De ontmoeting zou meer dan pijnlijk zijn geweest; nu stond hij als een vreemde vóór haar. Zij moest nu ouder dan dertig zijn, dacht hij, maar zij was niet veranderd, nog dezelfde groote bruine oogen en een kleine mond in een regelmatig gezicht — een kind-vrouwtje, naief, kinderlijk, de ziel en het karakter van een edelmoedig kind met de deugden van een vrouw. Een man moest zeer gelukkig met haar zijn.

„Ik hoop dat zij u niet hebben opgehouden,” zei zij. „Ik ben blij dat u ze zag. Zij zouden....”

„Gaat u ons aankleeden, moeder?” vroeg een der kinderen weer.

Zij bloosde sterk en zeide:

„Han en Jan zouden vanavond naar een kinderfeest gaan. Maar mijn man is op reis en mijn dochttertje is ziek, zoodat ik niet met ze mee kan gaan. Zij hebben zich nu in het hoofd gezet, dat er wel iemand zou komen om hen weg te brengen.”

„Dan mag u ze niet teleurstellen,” antwoordde de dief. „Mag ik de geleider zijn?”

„Als u wilt, heel graag,” zei 't vrouwtje dankbaar. „Zij zullen het heerlijk vinden.” Wantrouwen was haar vreemd.

De dief wachtte op de bank in de vestibule. Het absurde van den toestand drong niet tot hem door; het scheen de eenvoudigste zaak ter wereld, dat hij met twee vreemde kinderen naar een feest zou gaan, zoo natuurlijk als het voor de kinderen was, dat er een geleider voor hen gekomen was en het vrouwtje argeloos haar zoon-tjes aan hem toevertrouwde.

Enkele minuten later wandelde hij weer door de stille straat, rechts en links van hem een druk redeneerend en blij jongetje. Jan, de flinkste van de twee, wees hem den weg naar het gebouw, waar het kinderfeest werd gegeven, terwijl hij vertelde dat zij nog wel de helft van het feest zouden meemaken.

In de zaal kwam de dief tot zichzelf. Terwijl de kinderen verrukt naar de tableaux op het tooneel stonden, bespote hij zijn eigen gedrag als sentimenteele nonsens. Hij wilde cynisch blijven; wat had hij zich in te laten met twee vreemde kinderen, die graag naar een feestje wilden? Slechts omdat hij een beetje verliefd was geweest op hun moeder? Dat gevoel had hij reeds lang overwonnen. Het zou beter zijn om met zijn medeplichtige....

Driftig rukte hij Han aan den arm.

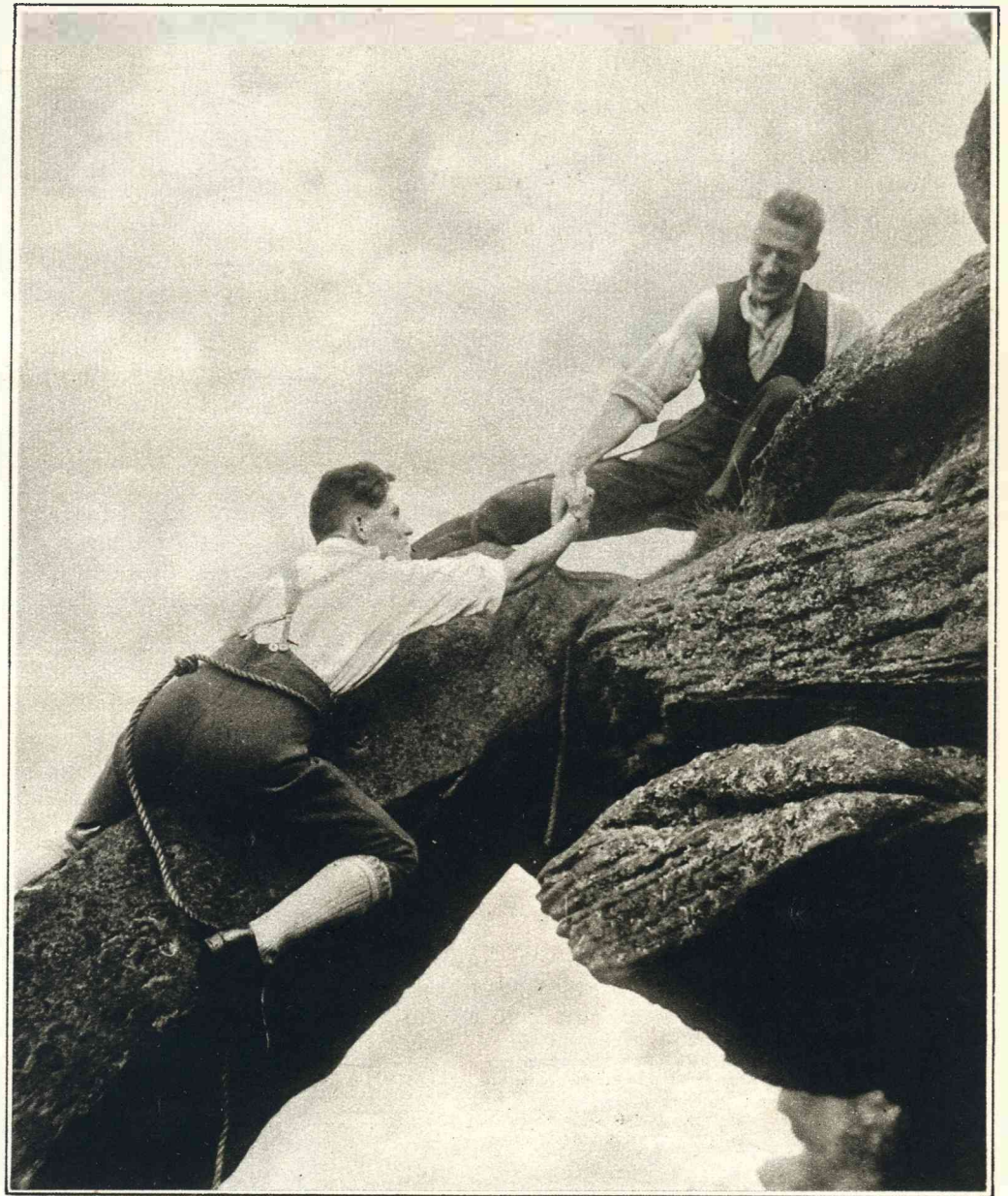
„Op welk nummer wonen jullie?” vroeg hij gejaagd.

„Nummer 91, meneer.”

„Hier blijven tot ik terugkom, hoor! Ik heb iets vergeten.”

Haastig liep de dief de zaal uit. Woedend verwenschte hij zijn onbegrijpelijke gedachteloosheid. Hoe was het mogelijk, dat hij vergat waarom hij in die straat liep? Zijn medeplichtige was nu waarschijnlijk reeds bezig, het vrouwtje zou hem hooren — en de inbreker was een bruijt, werkte dadelijk met zijn revolver.

Hijgend bleef hij voor het huis staan, onderzocht vlug het slot van de deur en



het raam. De verf van het kozijn was beschadigd. Onhoorbaar opende de dief de deur met een looper. Op de deurmat bleef hij staan en luisterde; in de voorste kamer meende hij iets te hooren, een geluid alsof een stoel verschoven werd. Met de revolver in zijn hand sloop hij naar de eerste deur; terwijl hij aan het sleutelgat luisterde, hoorde hij weer een zwak gerucht van metalen voorwerpen.

Met één beweging had hij de deur opengerukt. De inbreker stond bij het buffet, waar een stapel tafelzilver lag. De schrik in zijn oogen verdween, toen hij den dief herkende.

„Makkelijk werk,” zei hij. „Ik heb de gordijnen gesloten en het licht aangedraaid. Maar waarom ben jij hier?”

„Heb je al iets?”

De inbreker klopte op zijn zak: „Zilver en veel contanten.”

„Leg het dadelijk weer op zijn plaats en verdwijn — Ik meen het, kijk me niet zoo idioot aan. Ik wil niet dat je hier steelt, dat is alles. Vlugh!”

Met zijn revolver dreef hij den inbreker naar de deur.

Een harde vloek kraakte door de gang.

„Stil,” siste de dief. „Ze zullen je hooren.”

Maar het was te laat. Boven op de trap klonk een angstige kreet; het kind-vrouwtje stond er met groote schrik-oogen.

„Als je één woord zegt, schiet ik,” beet de dief den ander toe. Voor niets ter we-

reld wilde hij, dat het vrouwtje zou weten, wie de geleider van haar kinderen was; voor het eerst schaamde hij zich over zijn leven en maakte andere voornemens. Weer was hij onvoorzichtig en keek naar boven, vrezend dat het vrouwtje toch iets van hun gesprek had gehoord.

Tegelijk klonk een schot; de inbreker rukte de deur open en vloog de straat op. De dief zakte op den gangvloer ineen; een felle pijn tintelde in zijn voet.

„Wilt u telefoneeren naar het gasthuis?” vroeg hij, toen het vrouwtje zich over hem boog.

„U blijft hier,” zei ze. „Over een uur komt mijn man thuis, met den laatsten trein; hij kan alle maatregelen nemen.”

„Neen,” besliste hij kort. „Wilt u voor een ziekenauto zorgen? En er moet iemand naar de zaal om Han en Jan te halen.”

„Ja, de kinderen,” schrok zij. „Maar waarom was u hier, toen die vreeselijke man inbrak?”

De dief glimlachte.

„Beschouwt u het maar als een gelukkige omstandigheid, dezelfde die mij naar Han en Jan bracht.”

Terwijl hij in de ziekenauto werd gedragen, blikten de groote bruine oogen hem dankbaar aan.

„Een droevige avond voor u,” zuchtte zij.

„Neen,” antwoordde de dief, „een heel goede avond. Hij zal heel mijn leven goed maken.”